JOHN STEPHEN KONALEN lwn. PP

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, PULAU PINANG
AZMI ABDULLAH PK
[RAYUAN JENAYAH NO: 41S-7-04-2016]
4 MAC 2018

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Kanun Keseksaan – Seksyen 380 – Elemen-elemen kesalahan – Sama ada dibuktikan – Sama ada pertuduhan defektif – Percanggahan tentang tempat barangan curi diambil – Sama ada menimbulkan kesangsian terhadap kes pendakwaan – Kegagalan memanggil saksi penting – Sama ada anggapan bertentangan dibangkitkan – Sama ada wujud kelompangan dalam kes pendakwaan – Sama ada perayu diberikan perbicaraan adil – Sama ada sabitan perayu selamat – Akta Keterangan 1950, s. 114(g)*

KETERANGAN: *Saksi-saksi – Kegagalan memanggil saksi penting – Sama ada anggapan bertentangan berbangkit – Sama ada wujud kelompangan dalam kes pendakwaan – Sama ada saksi diperlukan untuk memberi keterangan sokongan – Sama ada perayu diberikan perbicaraan adil – Akta Keterangan 1950, s. 114(g)*

Pengadu ('SP5'), Pengarah Urusan Bergamo Design (M) Sdn Bhd, semasa melawat tapak projek perumahan mendapati barang-barang pembinaan milik syarikat iaitu, mozek, cat dan lampu hilang. SP3, saksi awam, dikatakan diarahkan oleh pengurus tapak, iaitu perayu, untuk memindahkan barang-barang tersebut dari tapak projek ke rumah SP3 dan disimpan di situ. Oleh itu, SP5 membuat laporan polis dan perayu ditangkap. Perayu dituduh bawah s. 380 Kanun Keseksaan ('Kanun'), antara lain, bahawa perayu 'telah mencuri 205 mozek daripada milikan Bergamo Design (M) Sdn Bhd (7431144-M) dalam bangunan yang digunakan sebagai tempat simpanan harta benda'. Di akhir kes pembelaan, perayu disabitkan kesalahan dan dijatuhkan hukuman tujuh bulan penjara serta denda sejumlah RM2,000.

Diputuskan (membenarkan rayuan; mengetepikan hukuman penjara dan denda):

(1) Kepingan mozek yang merupakan barang kes terletak di luar rumah iaitu perkarangan belakang rumah antara dinding belakang rumah dan pagar belakang rumah yang berjenis rantaian besi. Lokasi ini bukan dalam bangunan sepertimana elemen yang perlu dipenuhi bawah s. 380 Kanun. Oleh itu, pertuduhan jelas defektif. (perenggan 13-15)

(2) Terdapat percanggahan dalam kes pendakwaan di mana terdapat dua set gambar yang diambil oleh dua individu berbeza iaitu, P2, yang diambil oleh jurufoto, dan P6, yang diambil oleh pegawai penyiasat. Gambar-gambar tersebut adalah gambar dua rumah yang berlainan. Ini menimbulkan kesangsian terhadap kes pendakwaan tentang di rumah manakah kepingan mozek yang didakwa dicuri tersebut diambil.

(3) Keterangan SP3 adalah, dia disuruh oleh perayu untuk mengambil kepingan mozek yang menjadi barang kes dan semasa ia diambil, terdapat dua orang pekerja Bangladesh yang turut memunggah kepingan mozek ke dalam lori. Kedua-dua saksi pekerja Bangladesh ini adalah saksi penting dan material untuk dikemukakan bagi memberi keterangan. Namun mereka gagal dipanggil untuk menjadi saksi pendakwaan. Oleh itu, anggapan bertentangan bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 boleh ditimbulkan terhadap kes pendakwaan.

(4) Apa sebenarnya yang hilang dari lokasi kejadian juga tidak konsisten dengan laporan polis yang dibuat oleh SP5 yang menyatakan jumlah kerugian adalah RM70,000 sedangkan pertuduhan dikemukakan hanya untuk 205 keping mozek, yang harganya tentu tidak mencapai jumlah kerugian yang dinyatakan. Oleh itu, keterangan kedua-dua pekerja Bangladesh tersebut penting untuk mengesahkan 'material discrepancy' ini dan kegagalan memanggil mereka mengakibatkan kelompangan dalam rantaian keterangan. SP3 juga mengakui bahawa kepingan mozek tersebut disimpan di rumahnya. Fakta ini menjadikan SP3 rakan sejenayah dan keterangannya memerlukan keterangan sokongan. Kegagalan pihak pendakwaan memanggil dua pekerja Bangladesh tersebut menyebabkan tiada keterangan sokongan yang diperlukan. (perenggan 20-22)

(5) Perayu dinafikan haknya untuk mendapatkan satu perbicaraan yang adil dan prinsip 'natural justice' tidak diberikan kepadanya semasa perbicaraan. Semasa perbicaraan, peguam perayu gagal hadir dan Timbalan Pendakwa Raya menggesa mahkamah meneruskan perbicaraan. Puan Majistret menerima gesaan itu dan dengan itu, perayu sendiri terpaksa menyoal balas SP3. Dalam perkara ini, perayu dinafikan haknya untuk 'right to counsel' yang termaktub bawah per. 5(3) Perlembagaan Persekutuan. Oleh itu, perayu dinafikan hak untuk perbicaraan yang adil dan dengan itu, keputusan mensabitkan perayu tidak selamat dan perlu diketepikan. (perenggan 22, 24 & 27)

Kes-kes yang dirujuk:
Lakhsmana Koundan v. Emperor AIR 1927 Mad 343 ***(dirujuk)***
Maso Daloh & Anor v. PP [2010] 8 CLJ 788 CA ***(dirujuk)***
Sivalingam Periasamy v. Periasamy & Anor [1996] 4 CLJ 545 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Evidence Act 1950, s. 114(g)
Federal Constitution, art. 5(3)
Penal Code, s. 380

Bagi pihak perayu - Rosman Azwan Osman; T/n Ummi Zakaria & Partners
Bagi pihak pendakwaan - Emma Syafawati Abdul Wahab; TPR

Dilaporkan oleh S Barathi

PENGHAKIMAN

Azmi Abdullah PK:

Latar Belakang Kes

[1] Perayu telah dibicarakan di hadapan Puan Majistret di Mahkamah Majistret Balik Pulau atas satu pertuduhan di bawah s. 380 Kanun Keseksaan dan pada akhir kes pembelaan, perayu telah disabitkan kesalahan dan telah dijatuhkan hukuman tujuh bulan penjara serta denda RM2,000 jika gagal bayar dua bulan penjara pada 8 April 2016. Walau bagaimanapun penggantungan terhadap hukuman telah dibenarkan sementara menunggu rayuan ke peringkat Mahkamah Tinggi.

[2] Rayuan terhadap keseluruhan keputusan tersebut telah dikemukakan ke peringkat Mahkamah Tinggi dan setelah dibekalkan dengan hujahan bertulis oleh pihak perayu dan responden serta disusuli hujahan secara lisan, mahkamah ini telah membenarkan rayuan tersebut serta mengetepikan keputusan penjara dan denda yang telah dibuat oleh Puan Majistret. Dengan itu denda sebanyak RM2,000 adalah dikembalikan kepada perayu.

[3] Tidak berpuas hati dengan keputusan yang diberikan di peringkat rayuan di Mahkamah Tinggi, pihak pendakwaan kini mengemukakan rayuan ke peringkat Mahkamah Rayuan dan dengan itu disertakan di sini alasan penghakiman bagi keputusan Mahkamah Tinggi yang telah dibuat pada 10 Januari 2018.

Pertuduhan

[4] Perayu telah dihadapkan dengan pertuduhan seperti berikut:

> Bahawa kamu pada hujung bulan Mac 2013, di tapak projek perumahan Lot 1175, Mukim 9, Teluk Kumbar, Bayan Lepas, di dalam negeri Pulau Pinang, telah mencuri 205 mozek daripada milikan Bergamo Design (M) Sdn Bhd (743144-M) dalam bangunan yang digunakan sebagai tempat simpanan harta benda. Oleh itu kamu telah melakukan suatu kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 380 Kanun Keseksaan.

Kes Pendakwaan

[5] Pihak pendakwaan telah memanggil lima saksi iaitu:

SP1 – Insp Mohd Yusuf bin Mohamad Kassim – pegawai tangkapan

SP2 – Mohd Idris bin Mat Som – jurufoto

SP3 – Prakash a/l Paskaran – saksi awam

SP4 – Insp Boby bin Tamat – pegawai penyiasat

SP5 – Viyayendran a/l Kuppusamy – pengadu

[6] Pada 3 April 2013 jam lebih kurang 6 petang, pengadu (SP5) yang merupakan Pengarah Urusan Bergamo Design (M) Sdn Bhd telah melawat tapak projek perumahan di Lot 1175 Mukim 9 Teluk Kumbar, Bayan Lepas, Pulau Pinang dan telah mendapati bahawa barang-barang pembinaan milik syarikat Bergamo Design (M) Sdn Bhd iaitu mozek, cat dan lampu telah hilang. SP3 dikatakan telah diarahkan oleh pengurus tapak iaitu perayu untuk memindahkan barang-barang tersebut dari tapak projek ke rumah SP3 dan disimpan di situ. SP5 telah membuat laporan polis dengan kesudahannya tangkapan dibuat ke atas perayu.

Keputusan Puan Majistret

[7] Puan Majistret yang bijaksana telah memperincikan elemen-elemen yang perlu dibuktikan oleh pihak pendakwaan sepertimana berikut:

(a) Subjek tersebut adalah harta mudah alih;

(b) Harta tersebut adalah dalam milikan pengadu;

(c) Harta tersebut berada di dalam bangunan;

(d) Bangunan tersebut ketika itu digunakan untuk menyimpan harta tersebut;

(e) OKT telah memindahkan harta tersebut tanpa kebenaran pengadu;

(f) OKT berbuat demikian dengan niat untuk membawa harta tersebut keluar dari milikan pengadu;

(g) OKT melakukannya dengan tidak jujur.

[8] Puan Majistret yang bijaksana telah mendapati bahawa kes *prima facie* telah berjaya dibuktikan oleh pihak pendakwaan dan telah mengarahkan agar perayu dipanggil untuk membela diri.

[9] Setelah mendengar pembelaan yang dikemukakan dengan hanya perayu seorang yang memberi keterangan bagi kes pembelaan, Puan Majistret yang bijaksana telah memutuskan bahawa pembelaan walaupun bukan merupakan satu "afterthought", namun telah gagal untuk membangkitkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. Sehubungan dengan itu hukuman tujuh bulan penjara serta denda berjumlah RM2,000 gagal bayar dua bulan penjara dijatuhkan ke atas perayu.

Rayuan Di Mahkamah Tinggi

Seksyen 380 Kanun Keseksaan

[10] Seksyen 380 Kanun Keseksaan menyatakan sepertimana berikut:

Barang siapa melakukan kesalahan mencuri dalam mana-mana bangunan, khemah atau perahuan, iaitu bangunan, khemah atau perahuan yang digunakan sebagai tempat kediaman manusia, atau untuk simpanan harta benda, hendaklah dihukum dengan pemenjaraan selama tempoh yang boleh sampai sepuluh tahun, dan boleh juga dikenakan denda, dan bagi kesalahan kali yang kedua atau yang kemudian hendaklah dihukum dengan pemenjaraan dan hendaklah juga dikenakan denda atau sebat.

[11] Di dalam nas *Lakhsmana Koundan v. Emperor* AIR 1927 Mad 343 telah diperjelaskan apa yang menepati maksud "building":

The expression "building" more especially having regard to the expressions 'Tent' and 'Vessel' that follow must be regarded as some structure intended for affording some sort of protection to the persons dwelling inside it or for the property placed there for custody. Any structure which does not afford any such protection by itself *but merely serves as a fencing or other means of merely preventing ingress or egress, cannot make the place a building or a house within the meaning of either of those two sections.* The question what constitutes a building must depend upon what is ordinarily understood by that term. (tekanan ditambah)

[12] Di dalam kes ini Puan Majistret yang bijaksana telah memutuskan (made a finding of fact) bahawa elemen harta tersebut berada di dalam bangunan telah berjaya dipenuhi oleh pihak pendakwaan. Di ms. 18 rekod rayuan jld 1 beliau telah menyatakan sepertimana berikut:

iii) Harta tersebut berada di dalam bangunan dan bangunan tersebut digunakan sebagai tempat menyimpan harta tersebut

a. SP3 telah memberi keterangan bahawa sebelum barang kes tersebut dipindahkan ke rumah beliau, barang-barang kes tersebut pada asalnya berada di belakang salah sebuah rumah di tapak projek iaitu diantara dinding bahagian dapur rumah tersebut dan pagar belakang rumah.

b. SP3 telah mengecamkan gambar rumah tersebut dan tempat barang kes tersebut disimpan (ekshibit P6) sebelum barang-barang itu dialihkan.

[13] Mahkamah Tinggi ini di peringkat rayuan telah memohon agar dibekalkan dengan gambar asal yang dikemukakan di peringkat perbicaraan di hadapan Mahkamah Majistret. Daripada pengamatan yang dilakukan terhadap eks. P6 (G & H) jelas didapati bahawa kepingan mozek yang merupakan barang kes adalah terletak di luar rumah iaitu perkarangan belakang rumah di antara dinding belakang rumah (luar rumah) dan pagar belakang rumah yang berjenis rantaian besi (chainlink). Mengikut nas *Lakshmana Koundan v. Emperor* dan juga fahaman biasa ayat 'di dalam bangunan', lokasi ini bukanlah di dalam bangunan sepertimana elemen yang perlu dipenuhi di bawah s. 380 Kanun Keseksaan.

[14] Oleh itu terdapat kekhilafan dari segi fakta dan juga undang-undang dilakukan oleh Puan Majistret yang bijaksana yang telah berpuas hati bahawa kepingan mozek tersebut terdapat di dalam bangunan seperti di dalam pertuduhan yang telah dikemukakan ke atas perayu semasa memutuskan bahawa kes *prima facie* telah dibuktikan sepertimana terdapat di ms. 18 rekod rayuan jld 1.

[15] Pertuduhan yang dikemukakan ke atas perayu adalah jelas defektif memandangkan ia mengguna pakai peruntukan s. 380 Kanun Keseksaan dan di dalam pertuduhan menyatakan bahawa perayu 'telah mencuri 205 mozek daripada milikan Bergamo Design (M) Sdn Bhd (743144-M) dalam bangunan yang digunakan sebagai tempat simpanan harta benda' sedangkan hakikatnya kepingan mozek adalah berada di luar bangunan (di luar rumah di antara dinding belakang rumah dan pagar rantaian besi di belakang rumah) dan fakta ini diakui oleh SP3, saksi pendakwaan sendiri.

Budi Bicara Untuk Meminda Pertuduhan

[16] Mahkamah ini sedar bahawa ia mempunyai bidang kuasa untuk meminda sesuatu pertuduhan apabila mendapati bahawa keterangan adalah mencukupi untuk mensabitkan kesalahan di bawah peruntukan undang-undang yang lain. Walau bagaimanapun mahkamah ini berpendapat bahawa ia tidak patut dilakukan di dalam rayuan ini.

[17] Terdapat percanggahan di dalam kes pendakwaan di mana terdapat dua set gambar yang diambil oleh dua individu berbeza iaitu P2 yang diambil oleh SP2 (jurufoto) dan P6 yang diambil oleh pegawai penyiasat (SP4) dan gambar-gambar berkenaan adalah gambar dua rumah yang berlainan. lni menimbulkan kesangsian terhadap kes pendakwaan tentang di rumah manakah kepingan mozek yang didakwa dicuri tersebut diambil. SP5 telah mengakui semasa disoal balas bahawa dua set gambar tersebut adalah membabitkan rumah yang berbeza (ms. 38 dan 39 rekod rayuan jld 2) manakala SP3 semasa pemeriksaan utama gagal mengecam lokasi kejadian berdasarkan gambar P2 (ms. 18 rekod rayuan jld 2).

[18] Keterangan SP3 adalah beliau telah disuruh oleh perayu untuk mengambil kepingan mozek yang menjadi barang kes dan semasa ia diambil terdapat dua pekerja Bangladesh yang turut memunggah kepingan mozek ke dalam lori. Salah seorang daripada mereka mengikut keterangan SP3 adalah bernama Abu dan seorang lagi mengikut keterangan SP4 adalah bernama Farouk. SP5 juga telah diberitahu tentang kecurian tersebut oleh kedua-dua pekerja ini jika diteliti nota keterangan yang terdapat di dalam rekod rayuan jld 2 dan bukannya diberitahu oleh SP3.

[19] Mahkamah ini berpendapat bahawa kedua-dua saksi pekerja Bangladesh ini adalah saksi yang penting dan material untuk dikemukakan bagi memberi keterangan namun mereka gagal dipanggil untuk menjadi saksi pendakwaan dan oleh itu "adverse inference" di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 boleh ditimbulkan ke atas kes pendakwaan. Keterangan mereka adalah diperlukan memandangkan mereka berada bersama-sama SP3 dan SP5 pada kedua masa yang material.

[20] Terdapat isu tentang tempat sebenar kejadian memandangkan gambar P2 dan P6 menunjukkan dua rumah yang berlainan, oleh itu, keterangan mereka akan dapat mengesahkan lokasi sebenar kejadian. Apa sebenarnya yang hilang dari lokasi kejadian juga tidak konsisten memandangkan laporan polis Balik Pulau/000822/13 yang dibuat oleh SP5 dan terdapat di ms. 11 rekod rayuan jld. 3 menyatakan jumlah kerugian adalah RM70,000 sedangkan pertuduhan yang dikemukakan hanya untuk 205 keping mozek yang harganya tentu tidak mencapai jumlah kerugian yang dinyatakan.

[21] Keterangan kedua-dua pekerja Bangladesh tersebut adalah perlu untuk mengesahkan "material discrepancy" ini dan kegagalan untuk memanggil mereka mengakibatkan terdapatnya kelompangan di dalam rantaian keterangan.

[22] SP3 mengakui di dalam keterangannya bahawa kepingan mozek telah disimpan di rumahnya (perenggan 4 ms. 17 rekod rayuan jld. 2) oleh itu dengan fakta ini SP3 adalah bersifat sebagai rakan sejenayah dan keterangannya memerlukan sokongan (corroboration). Atas kegagalan pihak pendakwaan untuk memanggil dua pekerja Bangladesh tersebut telah gagal untuk memberikan keterangan sokongan yang diperlukan.

[23] Perayu di dalam kes ini telah dinafikan haknya untuk mendapatkan satu perbicaraan yang adil dan prinsip "natural justice" tidak dihadirkan kepada beliau semasa perbicaraan. Dalam meneliti nota keterangan ms. 23 rekod rayuan jld. 2, semasa perbicaraan pada 15 April 2015 peguam perayu telah gagal hadir dan pihak Timbalan Pendakwa Raya telah menggesa agar perbicaraan diteruskan. Puan Majistret yang mendengar kes menerima gesaan pihak Pendakwa Raya dan dengan itu perayu sendiri telah terpaksa menyoal balas SP3. Mahkamah ini berpendapat perayu telah dinafikan haknya untuk "right to counsel" yang termaktub di bawah per. 5(3) Perlembagaan Persekutuan.

[24] Mahkamah ini berpendapat bahawa apa yang dialami oleh OKT adalah menafikan haknya untuk mendapat perbicaraan yang adil. SP3 merupakan saksi yang material yang mana keterangannya perlu dicabar tambahan pula tuduhan yang dihadapi oleh perayu ini adalah pertuduhan yang berat dan mempunyai kesan pemenjaraan yang boleh mencapai sepuluh tahun dan denda.

A

Kesimpulan

[25] Adalah menjadi prinsip undang-undang yang jelas bahawa tanggungjawab mahkamah di peringkat rayuan adalah sepertimana diputuskan di dalam *Sivalingam Periasamy v. Periasamy & Anor* [1996] 4 CLJ 545; [1995] 3 MLJ 395:

B

> It is trite law that an appellate court will not readily interfere with the findings of fact arrived at by the trial court to which the law entrusts the primary task of evaluation of evidence. *However, the appellate court has a duty to intervene where a trial court has misdirected itself, that one may say that no reasonable court which had properly directed itself and asked the correct questions would have arrived at the same conclusion.* (tekanan ditambah)

C

[26] Di dalam nas *Maso Daloh & Anor v. PP* [2010] 8 CLJ 788 menyatakan:

> It is trite law that in a criminal trial when a given set of facts gives rise to a more than one inference, then the most favorable inference should be accorded to the accused.

D

[27] Mahkamah ini telah mengambil kira nas-nas tersebut dan setelah mengambil kira kekhilafan fakta dan undang-undang yang berlaku di dalam kes ini memutuskan bahawa keputusan Puan Majistret mensabitkan perayu adalah tidak selamat dan perlu diketepikan. Dengan itu rayuan ini dibenarkan dengan hukuman penjara dan denda diketepikan serta denda berjumlah RM2,000 dikembalikan kepada perayu.

E

F

G

H

I